

сѣли награди. Не се знаело, какво може да донесе утрешния день.

Той си трѣгна загриженъ, не толкова за политическото положение, за което имаше много сили да се бори, а за приятеля си. Той знаеше, че Ася е идеалистъ и честенъ, но сега въ него откриваше нѣщо прекалено, непрактично, екзалтирано и болно.

Ася не стана да го изпрати, бѣше се забравилъ на стола. Въ вестибюла го пресрещна Надя. Изглежда, че го очакваше. Приблѣжи плаха и бледа. Той забеляза, че искаше да му каже нѣщо важно. Тя заговори:

— Вие сте много близъкъ на Ася, затова ще ви се довѣря, господинъ Загоровъ, но все пакъ дайте ми дума, че нѣма да ме издадете.

Той се разтревожи:

— Какво има? Разбира се, ще бжда внимателенъ, щомъ е необходимо.

Тя погледна и веднага наведе глава, за да прикрие внезапно блесналитѣ сълзи. И така пошепна:

— Господинъ Загоровъ, нашето положение следъ болестъта на Ася е много лошо. Както знаете той още преди преврата бѣше напусналъ работата си, за да бжде свободенъ.

Загоровъ не я остави да довѣрши. Той знаеше всичко и сега разбра още по-лошото. Стисна дветѣ рѣце на жената и развълнувано каза:

— Азъ ще наредя всичко. Ася нѣма да остане безъ служба. Ахъ, Господи, до кжде е оставилъ работитѣ!